

Český zápas

Týdeník Církve československé husitské

Ročník: 100

číslo: 30

26. července 2020

Cena: 8 Kč

Výročí Karla Farského

Existují lidé, jejichž vážnost je nesená jejich úřadem, jejichž velikost stojí a padá s funkcí, kterou zastávají. Nejsou ničím, ztratí-li svůj post. Jsou však i lidé, jejichž mimořádná osobnost dá teprve skutečnou hodnotu úřadu, který přijali. A takovým byl právě bratr Karel Farský, služebník Kristův a odvážný hlasatel evangelia, od jehož narození v tyto dny uplynulo 140 let. Pro nás i generace minulé často znamenal tolik, že se stal téměř legendou. Už jen to, že probudil k životu nové církevní společenství! Nic by se Farskému nicméně nepřičilo více, než takové označení. Sám byl opakem legendárního - životem teď a tady, realista každým coulem a pochopením pro trampoty slabých i pro kritického ducha člověka 20. století, jeho touhu po svobodě a odpor k přetvářce a pokrytectví... To vše nám dnes prostředkují vzpomínky jeho současníků i početné spisy, které zanechal. Cesta, kterou nám v nich odhalil, je zřejmá, dobře viditelná. Dokážeme však po ní ještě dnes jít a sloužit tak boží věci? Zasahují nás myšlenky vybrané z jeho díla? **red**

Jak jsem se poprvé setkal s Dr. Farským

Bylo to v únoru 1921 a celé to setkání nebylo by samo o sobě nijak zvláštní, kdyby nebyl aspoň trochu zajímavý rámec, v němž se událo. Příslušel jsem sice již od srpna 1920 k ČČS a byl jsem již několikrát v kanceláři čsl. „konsistoře“ (tehdy užívaný název), ale s doktorem Farským jsem se tam nikdy dosud nesešel, až teprve kteréhosi večera v únoru 1921. Přišel jsem oficiálně se představit členům Ústředního výboru čsl. církve. V kanceláři bylo již několik tehdejších funkcionářů, kteří tvořili hlouček, v jehož středu stál jistý duchovní, nadšený pro pravoslavnou orientaci ČČS. Živě hovořili o chystané volbě biskupa (pro celou církev, neboť tehdy nebylo dosud žádných diecézí). Bylo to v době pro naši církev velmi kritické, v době, kdy se rozhodovalo o jejím bytí či nebytí, o její neodvislosti. Většina členů konsistoře, ale jen menšina ústředního výboru, byla pro pravoslavi - a již se zde mluvilo (alespoň neoficiálně) o tom, zda má být přijat přímo pravoslavný biskup, či zda člen ČČS má být vysvěcen na biskupa, ovšem pravoslavného.

Kdosi ve skupině přítomných vykládal: „Já myslím, že nejlépe by se k úřadu biskupa hodil zde br. X.“ I jiní na to přisvědčovali. Ten, jehož se to týkalo, na to: „Víte, my staří jsme toho udělali již dost, nyní ať ukáží také tihle mladí (při tom hleděl na mne), co dovedou. Jen do práce s nimi! A co se toho biskupství týče,

to není jen tak jednoduchá věc. To byste mi museli zaručit nejméně šedesát tisíc korun ročního příjmu a pensi pro ženu a pak, - pak bych se ještě hodně rozmýšlel.“

V té chvíli vešel do dveří kanceláře vysoký, štíhlý muž výrazného obličejce, asi čtyřicet let starý. Pozdravil se spěšně s přítomnými a aniž by se mísil do jejich rozhovoru, usedl k psacímu stolu v pozadí kanceláře a psal si nějaké poznámky. Vytušil jsem, že je to asi dr. Farský. Br. A. Procházka, který stál se mnou stranou, mi to také ihned potvrdil a vyběhl mne, abych šel s ním k příchozímu. Dr. Farský přivítal nás velmi vlídně, beze všeho pathosu. Z nenuceného hovoru s ním jsme se dozvěděli, že se právě vrátil z jakési vesnice u Č. Budějovic, kde pohřbíval. Za drsné zimní nepohody šel asi dvě hodiny pěšky od nádraží, nesa svůj objemný kufrík, pak šel asi hodinu cesty s pohřebním průvodem na hřbitov, kde vykonal obřad a bohoslužbu a zase cestou necestou pěšky dvě hodiny k nádraží. Byl teď velmi unaven a hladov. (Bylo to večer, konsistoř konala schůzi, tuším, v 6 hodin.) Nestěžoval si, ani neřikal, že tuhle práci by mohl konati někdo jiný, zdravější a mladší. Bylo mu to něčím samozřejmým. Kdesi u Č. Budějovic zemřel bratr, nikde v okolí nebyl čsl. duchovní, nikdo z Prahy jeti nemohl, tož rozjel se sám.

Když jsem odcházel z konsistoře, musil jsem v duchu srovnávat oba

Patriarcha Dr. Karel Farský s kněžími před pražským chrámem sv. Mikuláše

Chlubíme se oduševnělostí své kultury, ale jakým duchem je ona produševněna, o to dbáme poměně. A přece má být souhrn vespolečného života našeho proniknut a provanut jedním duchem, duchem večerého božího tvoření.

Člověk není nikdy vznešenější, než když odpouští. Buď velkodušným k tomu, kdo ti ublížil a náchylným k odpuštění. Urozená a výborná pomsta jest odpuštění.

Usmíření člověka nábožensky s vlastním svědomím a přesvědčením. To vyžaduje určité konsolidace názoru světového a jistého zoprázdovění pojmů a úkonů náboženských. Usmíření jednu církev s druhou, jedno vyznání s druhým, jednu duši s druhou tak, aby, majíce své v úctě, vážili si i druhých a svorně pracovaly na nábožensko-mravní výchově své i bližních svých... Usmíření národy různých vyznání vzájemnou dohodou. Veliký úkol nastává tu církvi čsl. v rodině národů slovanských.

Na prorocích můžeme sledovati, jak lidská duše se konečně dopracovala k poznatku, že milosrdenství spasi člověka od hříchu, milosrdenství Boží v člověku. Člověk musí hledat Boha, sám v sobě jej musí hledat.

Kristus soudí činy. Nikoliv činy mimořádného hrdinství, nýbrž malé, drobné skutky všedního života, prokazované úsluhou lidem, kteří jsou člověku nejbližší a kteří jich jsou potřební. Karel Farský

muže, které jsem toho večera tu poznal: Zmíněného prvního, který brzy nato z čsl. církve odešel, a dra K. Farského... A dojem tohoto prvního setkání zůstal vždycky svěží v mé duši a stále se ještě zesiloval, když jsem br. Dra Farského poznával v nových a nových situacích. Nikdy se nestaral, co mu to vyneslo, kolik bude mít platu, co mu bude zajištěno, - nýbrž vždy a vždy jen o to, jak tu kterou práci by vykonal, jak ten který úkol by zdolal. Sám šel ve všem příkladem první, ani té nejpodřadnější práci se nevyhýbaje. Takovým zůstal až do své smrti...

Jan Lomoz

Sborník Dra Karla Farského, V Praze 1928, str. 123

Anketa

Milí čtenáři, v souvislosti s blížící se volbou patriarchy jsme se věřících z naší církve zeptali na jejich vizi dalšího směřování církve i na to, koho by rádi viděli ve funkci jejího duchovního správce. Odpovědi přineseme v několika dalších číslech časopisu. A samozřejmě, prostor dáme také a především bratrům Tomáši Buttovi a Lukáši Bujnovi, kteří ve vyhledávacím řízení na úřad patriarchy obdrželi nejvíce hlasů a kandidaturu přijali.

1) Koho byste rádi viděli ve funkci příštího patriarchy, jaké je dle Vás zásadní kritérium pro vykonávání této služby?

2) Do jaké míry ovlivňuje a jak by měla ovlivňovat osobnost patriarchy podobu církve své doby?

3) Mottem letošního výročí církve se stal výrok 100 let služby Bohu, sto let pomoci člověku. Daří se církvi svým reálným životem dostát tomuto heslu? Co a jak má konat, aby heslo v budoucnu naplňovala?

1) Člověka hluboce věřícího a přítom praktického a akčního k otázkám fungování naší církve. Komunikativního, ale ne ochotného domluvit se se všemi.

2) Záleží samozřejmě na osobnosti, která tuto funkci vykonává, na jejím rozhledu všemi směry a chuti "vzít" si církev za svou, mít vize a pokusit se s pomocí Ducha svatého vést ji k naplánovaným cílům.

3) Všem církvím v ČR postupně ubývají členové. Není to jen naše "výsada". Jsou ovšem takové,

kteří tu více či méně aktivně, ale s dobrozdáním svých vedoucích představitelů, přebírají člena církve, mnohdy pod rouškou ekumeny. Zaměřme se na to. Sbory se nám daří věkově obnovovat pomalu, ale jde to. Každý člen je pro nás důležitý.

Štěpán Krejčí

Pokračování na str. 3

Psali jsme před sto lety

Z Lázní Železnice u Jičína. V neděli dne 18. t. m. konala se zde slavnost odhalení pomníku Mistra Jana, krásného díla Suchardova. Všecky místní spolky, organisace, legionáři, bratrské jednoty, Sokol ze širého okolí, jičínský se svojí hubbou, uctily slavnostní odhalení. Na náměstí, kde shromážděno na 5000-6000 lidu, promluvil senátor dr. J. Herben o významu Husově krásnou a obsahově bohatou přednášku. Po zapění sboru „Ktož jste Boží bojovníci“ a odhalení pomníku promluvil o naší českoslov. církvi bratr G. Procházka, farář z Jenišovic. Ukázal na nevyhnutelnost rozhodnutí se českého člověka odhoditi římská pouta; konec české polovičatosti! Ustaví se v městě komise, jež podnikne soupisovou akci. A tak hnutí letí jako lavina na Jičínsko. Železnice, jež dík družstvu pro postavení pomníku Husova - ozdobila se krásným jeho pomníkem - bude prvním místem v širém okolí, jež ozdobí se i porozuměním pro Mistrovy tradice - a sčítuje s Římem. Po krásných slovech místního pokrokového p. starosty a rodáka bratra legionáře - jenž volal nás k svornosti - zapěním národních hymen vlastní slavnost skončena. Český zápas č. 28, 30. 7. 1920, s. 7

Radosti života

Mohl bych tu uvést celou řadu velkých a potěšujících radostí života, jako je láska, konání ctnostných skutků, požívání oblíbeného jídla, májový den, úspěch, hlavní výhra a veletucet jiných dobrých věcí. Ale kdybych to bral takto ze široka, jistě bych zapomněl na jednu hřejivou radost života, které si může dopřát každý: totiž požitek raditi svému bližnímu.

Každý z nás (pokud mohu soudit podle sebe) hrozně rád radí; možná že slova "rád" a "radit" mají společný kořen, z čehož by plynulo, že už naši předkové rádi dávali radu svým bližním, kterým teklo do bot (byly-li už tehdy nějaké boty). Je prostě v povaze člověka, že ochotně při každé příležitosti dává najevo svou převahu, vykládá někomu druhému, co by měl udělat. Snad je v tom, abych tak řekl, sublimovaná a očištěná škodolibost, kterou normální člověk cítí z nesnázi svého bližního. Není zcela jasno, dává-li člověk radu proto, aby se vyvyšoval a mravně triumfoval nad tím, komu radí, nebo proto, že ho k tomu vede pud účasti a družnosti. Jisto je jen to, že potká-li třeba na silnici uvázané auto, na němž šofér horečně kutí leže v prachu nebo strkaje hlavu kamsi do zplynovače, každý slušný člověk se na chvíli zastaví, přihlíží se zvláštním uspokojením na tuto práci a pak účastně prohodí: "Človče, to budete musit dotáhnout tu rachotu párem krav do města," nebo "Já bych takový neřád nechťel ani zadarmo". Načť postížený šofér obyčejně nijak neuzná vaši dobře míněnou radu, nýbrž zavrčí na vás odmítavě a divoce; patrně má vztek na vaši intelektuální převahu. Dává-li rozvázný člověk radu, neříká zpravidla "Udělejte, človče, to" nebo "Udělejte ono", nýbrž "Já bych na vašem místě udělal tohleto". Já bych se na vašem místě ohlédl po nějakém výnosném zaměstnání, abych netrpěl bídu. Já bych toho chlapa na vašem místě žaloval, až by musil platit jako mourovatý. Já bych na vašem místě jel do Argentiny a zařídil si kukuřičnou plantáž; to by v tom byl čert, abych nezbohatl! Člověk obyčejně ví s podivuhodnou jistotou, co by dělal na místě toho druhého; pokud radí svému bližnímu, jeví se mu celý život a celý svět jako něco zázračně jednoduchého, snadného, slibného a spořádaného. Někdy člověk klesá pod tíhou problému, má-li si zvolit tuhle hnědou nebo tuhle modrou látku na šaty. I přijde bližní a prohlásí bez nejmenšího váhání: "Já bych si vybral tu hnědou." Tuto překypující jistotu má člověk jenom tehdy, když jde o záležitost někoho druhého. Ten, kdo někomu radí, oplývá energií, rozhodností, rozumem, důvěrou a prozřetelností; ale jak tuze nám tyto dary chybějí, máme-li poradit sobě samotným!

Nechcete-li, aby vaše rada selhala, radte v rysech pokud možno obecných. Dejme tomu, přijde k vám človíček, který se chce nějak živit a nemá do čeho pchnout. Obyčejně mu neřeknete a nemůžete říci "Jděte tam a tam a bude o vás postaráno". Nýbrž promluvíte asi takto: "Hlavu vzhůru, příteli; nesmíte zoufat. Ohlédněte se po nějaké stálé práci, a jak ji budete mít, držte se jí. Božímu, člověk to může v každém oboru někam přivést! Jen neztrácejte odvahy! Musíte mít otevřené oči!" a tak dále. Radíme-li takto, cítíme se zvláštním uspokojením, jak jsme moudří a znalí života. Radíme-li, nečiníme to zpravidla, aby tomu druhému bylo pomoheno, nýbrž právě pro tu čistou a rozšafnou radost z radění samotného. Jsou rozpačití lidé, kteří místo obecné rady dají postiženému raději pár korun. Těm, pravím, je odepřeno libé vědomí, že měli mravní vliv na život a celou budoucnost svého bližního. Rozpačití lidé jsou vůbec vždy v nevýhodě. Jiný druh potěšení je radit kováři, jak má kovat, nebo ministroví, jak by si měl počínat. Když na to přijde, každý z nás by dovedl poradit všem odborníkům na světě, jak by to měli dělat. Ale protože se svět celkem o naše rady nestará, máme aspoň tu satisfakci, že to s ním jde všelijak, což má svět z toho, že se neřídí podle naší hlavy, a my můžeme říci, že mu to patří. Ať si následky přičte sám, jak říkají lidé rady dávající. Z toho je zřejmo, že raditi je zdroj nevyčerpatelných radostí a uspokojení.

Karel Čapek

Lidové noviny, 1. 1. 1927

Z kazatelského plánu

8. neděle po svatém Duchu

Bůh je v obydlí svém svatém, Bůh, jenž nás usazuje ve svém domě. On dává moc a udatnost svému lidu. (Žalm 68,6-7.36)

První čtení z Písma: 1. Královská 3,5-12

Tužby pro dobu po Duchu svatém (III):

2. Za dar posvěcující milosti, abychom jako dědicové Kristovi v duchu a v pravdě Boha uctívali, modleme se k Hospodinu.

3. Aby naše lidsky nedokonalá modlitba byla přesto nebeskému Otci milá a vlídně jím přijatá, modleme se k Hospodinu.

Modlitba před čtením ze sv. Písem: *Panovníku Hospodine, ochránce všech věřících, prosíme tě, rozestři nad námi své milosrdenství, abychom s tebou prošli časností a neztratili věčnost! Osviť nás, Bože, svým svatým Duchem, ať slyšíme slova Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.*

Druhé čtení z Písma: Římanům 8,26-30

Evangelium: Matouš 13,31-33.44-52

Verše k obětování: Žalm 30,1-2

Verš k požehnání: Žalm 103,2

Modlitba k požehnání: *Panovníku, Hospodine, dej, ať svátosti večere Páně užíváme jako nebeského léku, uzdravujícího na duši i na těle! Prosíme o to ve jménu Ježíše Krista, našeho Pána. Amen.*

Vhodné písně: 32, 84, 182, 187, 290, 300, 304, 310

Povzbuzení k naději

Milí přátelé, k dnešním slovům o naději mě přivedla krásná pampelišková louka. Byla tak neodolatelná, že jsem slezl z kola a na chvíli ulehl. Na pokračování bdění a snění mi přišla na mysl otázka - Kolik ze svého pozemského putování mám už za sebou a kolik mi ještě zbývá? Rozhlédl jsem se po louce, jakoby snad ona měla vydat správný počet. Naštěstí byla tak krásná, že vyhrála myšlenka, že je to úplně jedno. Přeci si přemýšlením o vzdálenosti konečné stanice nezkažím celou cestu. Naděje, že jsem na své cestě v dobrých rukou byla silnější než to, jak dlouhá ještě má být.

Naděje podle mě ve svých životech nezbytně potřebujeme. Dodává nám sílu k tomu udělat další krok a ještě jeden. Dává nám sílu se zastavit a naslouchat. Dává nám sílu odpouštět druhým i sobě samým. V naději na probuzení usínáme. Já za naději svého života vidím pečujícího Boha, který nás má tak rád, že pokud nad naším počínáním kroučí hlavou, láme hůl a sprostě nadává, brzy ho to přejde a hledá cestu, jak to s námi ještě vydržet. Tedy nevím, zda takto nadává nad vámi, ale věřím, že já sám mu k tomu mnohdy určitě postačil. Přesto právě v něm je zakotvena má naděje, že nic není zbytečné a náhodné. Věřím, že v jeho moudré a pečující přítomnosti mám navzdory všem nedokonalostem naději na další šanci.

Myslím si, že Bůh nám dává šanci opravdu mnoho. Naštěstí nedává na první dojem, naštěstí si nenechá nic namluvit. Raduje se, když se snažíme, tleská i neohrabaným krokům a pokusům. Dar života

nám dal jako stavebníci. Má to spoustu kousků, něco z toho má být sestaveno, má to mnoho možností, ale návod jaksi nepřišlo. Jakoby Dárce říkal: „Skládejte, koukám se na vás. Nemá to žádné jednoznačné řešení. Prostě skládejte.“ Přinesl jsem si z té louky vědomí, že naplno si užít skládání je mnohem lepší, než se babrat v otázce, kolik kostiček mi ještě zbývá. Přeju vám, aby skládání vaší stavebnice bylo naplněné radostí a nadějí, že to celé má smysl už v tom skládání samotném.

Požehnané skládání a úsměv na tváři přeje

Zdeněk Bohuslav

Nad Písmem

Proste a dostanete

Dnešní evangelní čtení nám v podobnosti přibližuje Boží království. Jsou to krátké příběhy, které popisují lidské chování v dané situaci. Případá nám to naprosto jasně – také bychom se tak chovali – koupili pole s pokladem, vzácnou perlu, i z rybářské sítě bychom vybrali jen to, co by mohlo být nějak k užítku. Ale tady nejde o náš zisk, o náš prospěch! Jde o Boží království! Již dnes bychom měli rozdávat to dobré ze svého srdce. Krásným příkladem je nám příběh, který jsme četli v prvním dnešním čtení z Písma. Je to příběh mladického krále Šalamouna. Pěkně vysvětluje a vystihuje tu naši situaci – i když nikdo z nás není král.

V tehdejší době bylo zvykem, že panovníci před svou korunovaci, nebo po uvedení na trůn prosili bohy, ve které věřili, o pomoc a přispění. Říká se, že faraón Thutmos IV. před svou korunovaci spal na tlapách egyptské sfingy, aby si vyprosil od svých bohů pomoc a požehnání. Šalamoun však prosí Hospodina. Prosi ho o pomoc. Už je králem, ale odchází z Jeruzaléma. Uvědomuje si, že se mu budou lidé klanět, budou ho oslavovat, ale také budou k němu chodit a žádat jeho rozhodnutí. Král je také nejvyšší soudce. Šalamoun proto žádá chápavé srdce.

Všimněte si, neprosí za to, aby uspěl před nepřáteli, neprosí za to, aby se měl dobře, aby měl dlouhý život (i když ten byl považován za velkou hodnotu, za projev Boží přízně)... Prosi za to, aby uspěl společně se svými přáteli, aby jeho rozhodnutí byla moudrá. Chce společnost stmelovat, budovat, aby se

měli všichni dobře. Jsou to přece spojené nádoby – pokud se bude mít ta společnost dobře, bude se mít dobře i on, král Šalamoun. Nestal se přece králem pro vlastní šikovnost, ale toto místo dostal jako dar. Králem měl být Absolon, ale ten nevydržel čekat, než zemře jeho otec David. Na špatnou radu tehdejší šlechty vyvolal povstání, ve kterém přišel o život. Šalamoun po svém otci Davidovi zdědil prosperující říši a nebojí se přiznat a říci: „Nevím, nerozumím, potřebuji poradit.“

Dokážeme to také tak? Dokážeme přiznat, že toto nevím, neumím a prosit Boha o pomoc? Řídíme se tím zaslíbením – prostě a dostanete. Žijeme v době, kdy mnoho lidí se stydí přiznat svoji slabost, anebo jim v tom brání jejich pýcha. To se prostě neříká, přiznat, že nevím, co mám dělat. Co by si lidé o nás pomysleli.

Šalamoun je král a přiznává, že neví, jak má vládnout. Říká: „Já nevím, co s tím.“ Ani my (a to nejsme králové – vládcí) často nevíme, co si počít. Snad proto Ježíš říká to podobnosti o pokladu ukrytém na poli. Ten rolník pracuje na pronajatém poli – živí se tím, nebere to jako nějaké velké životní poslání. Prostě se musí nějak uživit. A i my jsme na

tom podobně, konáme každodenní práce, které nás třeba někdy nudí, někdy rozčilují, někdy si říkáme, že je to stereotyp, stále dokolečka. Ježíš nám tímto podobností říká, že i tam, kde se věci opakují, můžeme najít dar. Pravda, i skrze obyčejné věci se lze dostat do Božího království. Záleží, zda ten poklad objevíme, nebo přehlédneme. Rolník nic nehledal, chtěl se pouze uživit. V druhém podobnosti obchodník naopak hledal. Oba našli poklad. Ale co ta rybářská síť spuštěná do moře? Zahrne všechno možné...

Myslím, že tou sítí může být v našich očích klidně církev. Přestože to neradi slyšíme, i v církvi je shromážděno všechno možné, dobré i zlé. Jednou však přijde ten okamžik třídění, okamžik soudu. Toto podobnosti je varováním před nějakými radikálními soudy a před radikálním tříděním. Ten správný okamžik nastane, až bude třídít Pán Ježíš, ne my lidé.

Nezapomeňme prosím, že jednou i my budeme skládat účty, z toho co jsme získali i z toho co jsme promarnili. Každému z nás je na světě někdo svěřen, o něho máme pečovat s moudrostí a láskou.

Olga Líbalová

**Hospodine, Pane,
děkujeme za tento nový den a prosíme o tvé vedení a tvoji ochranu.
Dej, ať ke všem lidem, které potkáme,
přístupujeme s otevřeným srdcem
a vše co uděláme, ať konáme s láskou.
Kež nepromarníme čas, který nám dáváš,
ale každý okamžik využijeme ke svému rozvoji.
Stejně jako Šalamounovi i nám dej
vnímavé srdce, pokoru a porozumění. Amen**

Dokončení ze str. 1

1) Být pastýřem celé církve je určitě nelehká služba, osobně bych byla ráda, kdyby byl v takové funkci člověk dobrosrdečný, upřímný, co umí svou lásku k Bohu i k člověku projevat v povzbuzování, potěšení, zdůrazňování společných prvků a obdarování CČSH, tj. každého jednoho člena církve a v neposlední řadě, který by uměl i uznat své chyby, uměl se omluvit, ukazovat svou lidskou stránku a potřebu Boží milosti, protože člověk na sebe přijetím funkce získává sice novou pozici (v rámci církevního uspořádání), ale neztrácí křesťanskou identitu (v rámci služebnosti Bohu a člověku).

2) I když jsme církev presbyteriální s episkopálními prvky, ukazuje se kvůli klesající základně aktivních laiků v současnosti, že úřad biskupa i patriarchy má podstatný vliv na podobu církve. Osobně si myslím, že velmi záleží na tom, jestli ve zmíněných funkcích jsou lidé, kteří povzbuzují ostatní duchovní a laiky k samostatné a zodpovědné činnosti na úrovni diecézí i náboženských obcí, kteří jim k tomu dokáží vytvořit nebo pomoci vytvořit prostředí služby (ať již materiální či duchovní pomocí) a kteří jsou dostupní a otevření naslouchat a spolupracovat na společném díle. Tradice a myšlení lidí se sice proměňuje pomaleji, ale technické vymoženosti současné doby umožnily proměnit společnost v posledních 5-10 letech natolik, že postavení a uspořádání církve, její misijní funkce a další služby na toto musí reflektovat, pokud chceme „zvěstovat evangelium současnému člověku“, a to by se dle mého názoru mělo promítnout i v osobnosti patriarchy.

3) Myslím, že církev, její jednotlivé údy, se snaží. V době nouzového stavu jsme mohli pozorovat konkrétní pomoc ve formě šití roušek, rozvážení jídla, hlídání dětí zdravotníkům, pastorační návštěvy, online bohoslužby, modlitby. Bylo toho málo? Každý si v tomhle může sáhnout do svědomí a ví, jestli se zabýval jen sám sebou, nebo jestli přispěl ku pomoci někomu druhému. Osobně mám toto motto velmi ráda, vyjadřuje totiž praktickou rovinu služby a pomoci, osobní rovinu vztahu k Bohu a k člověku a československou rovinu tradice zájmu o současnost. A jak ho naplňovat? No, postačí, když každý začneme od sebe.

Veronika Matějková

1) Měl by to být člověk vízí a naděje. Člověk, který vidí o něco dál, aby mohl církev inspirovat a zušlechťovat. Patriarcha potřebuje rozumět současnému světu a problémům lidí. Nemůže se schovávat za fráze a poučky, které si přečetl a jsou odtrženy od života. Samozřejmostí je práce s médii, schopnost umět formulovat svůj názor. Od budoucího patriarchy očekávám odvahu a moudrost k důležitým krokům.

2) I když jsme církví demokratickou, bratr patriarcha stojí v popředí a reprezentuje církev navenek. Proto od jeho osobnosti hodně záleží, jak nás vnímá společnost. Samozřejmě, není to spasitel, který dokáže všechno zachránit, ale je důležité, jaké impulzy vnáší do církve i mimo ni. Zda se dokáže zastat utiskovaných skupin, zda otevřeně hájí hodnoty pravdy a lásky, zda je nositelem živé a hluboké spirituality,

3) Máme ještě na čem pracovat. Budu moc rád, když se nám podaří pomoc člověku realizovat víc a konkrétněji. Často řešíme vlastní umělé problémy, ale život nám uniká. Vidím výzvu přebudovat církev v organizmus, který bude sloužit všem. S tím souvisí i služba Bohu, která potřebuje hloubku a kontemplativní prostor, tehdy je autentická.

Juraj Jordán Dovala

1) Zcela jistě někdo, kdo působí v církvi jako neformální osobnost. Jméno nedokáži uvést. Za zásadní kritérium bych považoval znalosti a schopnost oslovit veřejnost k následování a spolupráci s CČSH, ale také jinými křesťanskými církvemi.

2) Mám názor, že patriarcha má také prezentovat názory své církve na veřejnosti, včetně názorů na politiku z pohledu Desatera příkazání! To považuji za velmi důležité, protože žijeme ve společnosti, která z mého pohledu tápe

a neuvědomuje si důležitost dodržování Desatera na další život společnosti a lidstva. Vhodně o tom píše Izajáš 31,1-9, kde poukazuje na úděl izraelitů - neuposlechnutí Boha.

3) Církvi se nedaří reálným životem dostát heslu uvedenému k 100 letému výročí. Zčásti příkládám vinu COVID 19, ale asi více práci všech funkcionářů CČSH. Co a jak má konat? V první řadě být více vidět v každodenním životě lidí, prezentováním názorů na různá témata ve společnosti, především ta, kterým se vyhýbají jiné církve a také politici! Nežijeme ve vzduchoprázdnu, ale jsme součástí společnosti v ČR, i SR.

Vít Koutný

HT konference 2020 - Výzvy pro CČSH v 21. století

„Konference Husitské teologie na HTF UK má za sebou již 5 ročníků a těší se účasti laiků i duchovních CČSH, za což jsme velmi rádi“, uvedla sestra děkanka Kamila Veverková a vyzvala k přípravám 6. jubilejního ročníku, který se uskuteční ve spolupráci s Církví československou husitskou v termínu **19. a 20. listopadu 2020 na Husitské teologické fakultě** Univerzity Karlovy.

Pro tento rok byl zvolen název HT konference příznačně ke 100letému jubileu CČS(H) „**Výzvy pro CČSH v 21. století**“.

Call for papers (výzva k zaslání anotací možných příspěvků do programu konference) je otevřen do 15. září 2020. Přípravná komise sestaví program, který bude do 10. října zveřejněn na stránkách konference www.htkonference.cz.

Kdo by podle vás měl na konferenci promluvit? Jaké téma by podle vás mělo na konferenci zaznít? A měli byste chuť vy osobně nějaký příspěvek připravit?

Nápomocny mohou být očekávané oblasti:

- 1) Teologická reflexe a zhodnocení tradic a historických milníků služby CČS(H),
- 2) Zhodnocení současného stavu a působení CČSH ve společnosti při pomoci člověku,
- 3) Aktualizace a diskuze nad výzvami, vizemi a sebepochopením CČSH ve službě Bohu a pomoci člověku 21. století (v kontextu pohledů ekumenických i vnitro-církevních).

Konkrétní zadání délky anotace a další informace naleznete na našem webu. Tato konference „otevřít odbornou diskuzi v rámci husitské teologie, přináší aktuální témata z CČSH a nabízí jejich teoreticko-praktické zasažení do služby církve. V neposlední řadě je konference také místem setkání, výměny zkušeností a prostor pro diskuzi mezi pedagogy a účastníky“, popisuje sestra děkanka a shrnuje: „*Jsmo jako církev i fakulta stále „na cestě“, učíme se naplňovat současný stav věci vědeckým poznáním. Husitská teologická fakulta je pro Církev československou husitskou nejbližší partnerskou organizací, protože teoreticky zkoumá husitskou teologii. Každý neseme různá obdarování, naše fakulta nabízí odborné teoreticko-teologické vzdělání, možnosti specializovaného výzkumu, na základě kterého může církev prakticko-organizačně svou službu také zlepšovat, sociálně-psychologické poradenství ad. Ráda bych Vás v tomto směru povzbudila, abyste se na HTF, na mne či kolegy pedagogy obraceli častěji, abychom mohli společně v rámci našich kateder pomáhat duchovním i laikům k nacházení moderní cesty k člověku ve 21. století.*“

Zpracovala a na případné dotazy je vám k dispozici Veronika Matějková - htkonference@gmail.com.

Sledovat můžete také naši facebookovou stránku <https://www.facebook.com/...ce/>.

Citace sestry děkanky jsou použity z otevřeného dopisu Ústřední radě pro 203. zasedání konané 23. května 2020.

Nadpřirozený úděl člověka

Stvoření je podle francouzského katolického filosofa Clauda Tresmontanta darem, výrazem agapé (lásky), již je samo Absolutno. „Cílem stvoření je podle křesťanství hymen, skutečné sjednocení osob stvořených s nestvořenou Osobou, aniž by tím docházelo ke směšování přirozeností. (...) V Bohu jsme, žijeme, hýbeme se, a to díky stvoření. Ale sjednocení, které nám Bůh nabízí, není faktické sjednocení dané nám ve stvoření, ale sjednocení milosti, jednota lásky, již máme dát svůj souhlas. (...) Jsme stvoření k Božímu obrazu a podobnosti. Čas stvoření není zbytečný: je nezbytný k tomu, aby se stvořený člověk naučil být Bohem. Tohoto období učení nemůže člověka nikdo zprostit. (...) Dlouhé trvání zkoušek a růstu, noviciátu, v němž se člověk připravuje na věčné duchovní zásnuby, vyžaduje sama lidská důstojnost. Taková je naše lidská situace.“

To jsou tedy slova plná naděje. Uvědomujeme si, že osobní vztah Absolutna a stvořené bytosti vzniká rovněž v nitru člověka. Víme, že celý Starý i Nový zákon, otcové i křesťanská tradice jednohlasně učí, že je člověk povolán k nadpřirozenému cíli. Už ve Starém zákoně vidíme, že Absolutno navazuje s člověkem a s lidmi, a to především s lidmi vyvolenými pro zvláštní poslání. Jde tedy o dialog: s Abrahámem, Mojžíšem, Eliášem, Amosem a dalšími.

Tresmontant je přesvědčen, že celé evangelní poznání je soustředěno na výzvu k novému narození, na přivzání k božským zásnubám. A ví, že samotná christologie, teologie Krista, učí výslovně o nadpřirozeném údělu, jenž je člověku nabídnut, učí o přebožstvení, neboť v Kristu je lidská přirozenost přijata, povýšena a přebožstvena a bez nejmenšího oddělování a směšování spojena s Boží přirozeností. Církev Kristova je nevěstou a chrámem živého Boha. Máme účast na božských dobrech, která jsou nad chápání našeho lidského rozumu. V Kristu jsme znovu stvořeni, v něm se znovu rodíme. O velikém tajemství, jež dává smysl celému stvoření, působivě hovoří například Píseň písní.

Olga Nytrová

Kvíz k jubilejnímu roku 2020

Milí přátelé, co, kdybychom se, než bude tento náš jubilejní rok u konce, ještě trochu ohlédli za časem, který jsme v naší milé církvi prožili? Třeba právě nyní v letních číslech Českého zápasu a třeba tak, že se pokusíme odpovědět na několik otázek “kvízu” vztahujících se k životu v našem společenství a k jeho dějinám. O tom, jak to dnes vidíte, co vám utkvělo v paměti, nám prosím napište do redakce na email cesky.zapas@ccsh.cz. Děkujeme vám za spolupráci a těšíme se na odpovědi.

1) **Koho považujete za nejznámějšího umělce Církve československé husitské?**

1a) **Jaké znáte výtvarné umělce, hudebníky, básníky a spisovatele této církve a kde jste potkali jejich dílo? V případě herců - kdo z těch známých (ať zemřelých, ať živých) - kde působil a jak se vám jevil?**

2) **Kdo z CČSH ovlivnil váš život a čím?**

3) **Jak jste se s církví potkali, co pro vás znamená, čeho si ceníte?**

4) **Jaký význam ve vašem městě-obci má náboženská obec? Ví se o ni? O kom z náboženské obce se ví nejvíce?**

5) **Co od své církve očekáváte? A co očekáváte od sebe (co od vás může očekávat Kristus)?**

Zprávy

Výstava Sbory Církve československé husitské - architektonické dědictví našich regionů

Ve středu 8. 7. 2020 v 17:00 se v Betlémské kapli uskutečnila vernisáž výstavy s názvem Sbory Církve československé husitské - architektonické dědictví našich regionů. Na vernisáži promluvil i patriarcha Tomáš Butta. Výstava ukazuje výsledky společné vědecko-výzkumné činnosti katedry architektury Fakulty stavební a Církve československé husitské v oblasti architektury meziválečného Československa. Na velkoformátových panelech jsou představena pozoruhodná stavební dědictví Církve československé husitské. „V roce 100. výročí vzniku této duchovní instituce tak připomíná význam této církve pro rozvoj prvorepublikové společnosti a osvětluje její bohatou společenskou iniciační a stavební činnost, jejímž výsledkem byly stovky novodobých chrámů a dalších staveb, které se propsaly do panoramat mnoha českých měst a obcí a jsou dnes nedílnou součástí kulturního dědictví ČR.“ Výstava prezentuje výběr 39 nejvýznamnějších staveb v chronologickém sledu, tak aby vynikl architektonický vývoj a představa, jak byly stavby vnímány či interpretovány. Výstava bude pro veřejnost otevřena v době od 9. 7. 2020 do 30. 7. 2020 denně od 9:00-18:30 v rámci prohlídky prostor Betlémské kaple.

red

Z ekumeny

DEN MLÁDEŽE 2020

12. srpna bude Světová rada církví (SRC) slavit Ekumenický mezinárodní den mládeže s tématem „Mladí lidé a duševní zdraví“. Je naplánovaná slavnostní bohoslužba s odbornými přednáškami, hudbou, modlitbami a biblickými studii, před akcí bude zveřejněna „sada nástrojů“, která má členským církvím pomoci zajistit bezpečný prostor pro mladé k posílení jejich duševního zdraví.

„Věděli jste, že jedna pětina teenagerů po celém světě trpí duševními potížemi, které zůstávají neléčené a nedignostikované?“, ptá se Joy Eva Bohol, programová ředitelka SRC pro zapojení mládeže. „Problémy s duševním zdravím mezi dospívajícími a mladými dospělými narůstají.“ Církve mohou pomoci a SRC poskytne sadu nástrojů, která pomůže kongregacím a rodinám projít oslavami Ekumenického mezinárodního dne mládeže nejlepším možným způsobem. Od historických souvislostí až po navržený program, od liturgie po praktické semináře – tyto nástroje lze upravit různým zemím a kontextům.

Zdůrazněny a prozkoumány budou oblasti, které u mládeže vzbuzují největší obavy, tedy industrializace, mezigenerační konflikt, moderní způsob života, COVID-19, klimatická nouze, kulturní očekávání a migrace. Co se týče podpory dobrého mentálního zdraví a schopnosti diskutovat o něm bez stigmatu, mohou být mladí lidé v rámci ekumenického hnutí vůdčími osobnostmi, říká Bohol. „Máme v plánu shromáždit pestrou paletu účastníků a přitáhnout je blíže k sobě na základě smyslu pro duchovní solidaritu a přesných informací.“

CENA HARDINGA MEYERA ZA EKUMENISMUS UDĚLENA TŘEM TEOLOGŮM

Ekumenická cena Hardinga Meyera byla udělena mennonitské teoložce Anne Cathy Graberové, německému protestantskému teologovi Janu Grossovi a římskokatolickému teologovi Jakobu Karlovi Rinderknechtovi. Harding Meyer, který byl posledních 50 let vedoucí osobností ekumenického hnutí, nás opustil v prosinci 2018. Měl rozhodující vliv na mezinárodní lutersko-katolický dialog a byl u zrodu mnohých metodologických přístupů současného ekumenismu.

Cena Hardinga Meyera, sponzorovaná Institutem pro ekumenický výzkum ve Štrasburgu, je udělována každé dva roky. Do ročníku 2020 bylo přihlášeno deset mimořádných prací soutěžících z různých zemí a křesťanských tradic. Práce těchto tří teologů představují významný příspěvek ke katolicko-luterskému dialogu, stejně jako dialogu uvnitř protestantismu samotného, čímž navazují na metodologické přístupy Hardinga Meyera.

Vítězná práce Graberové nazvaná „Mary: A Study Comparing John Paul II's Redemptoris Mater and Luther's Commentary on the Magnificat in Light of Ecumenical Dialogues“ („Marie: studie srovnávající Redemptoris Mater Jana Pavla II. a Lutherův komentář k Magnificat ve světle ekumenického dialogu“).

Gross byl oceněn za práci „Plurality as a Challenge: The Leuenberg Agreement as a Mediation Model for Reformation Churches in Europe“ („Pluralita jako výzva: Leuenbergská smlouva jako mediační model pro reformované církve v Evropě“).

Rinderknecht cenu získal za studii „Mapping the Differentiated Consensus of the Joint Declaration“ („Mapování diferencovaného konsenzu společné deklarace“).

Cena Hardinga Meyera bývá obvykle udělována během mezinárodního letního semináře organizovaného každoročně Institutem pro ekumenický výzkum. Vzhledem ke COVID-19 se seminář letos neuskuteční. Cena proto nebude udělena do roku 2021 a příští slavnostní předávání cen proběhne až v roce 2022.

Zdroj: www.oikoumene.org, přeložila Kateřina Vítková

PRO DĚTI A MLÁDEŽ

Poklad

Najděte pět rozdílů mezi obrázky.

Kalendář Blahoslav 2021

Na stránkách připravovaného kalendáře Blahoslav 2021 se potkáte s více než šedesáti autory. Setkali se zde jedinci ochotní se s bližními velkoryse podělit o své svědectví, o naděje i obavy, o vlastní rodinné vztahy, o kroky na nesnadné cestě hledání víry. Setkáme se s řadou vynikajících a originálních osobností, s akademiky, duchovními, poučenými laiky, básnířkami a básníky, esejisty a publicisty. S částí přispěvatelů se již znáte, někteří jsou pro Vás noví. Můžeme však říci, že zde převažují lidé empatictí, s romantickou duší a originální vypravěči, kteří přicházejí občas překvapivě se srdcem na dlaní. Po otevření nového kalendáře si spolu s renomovanými odborníky připomeneme důležitá historická výročí, také se však začteme do působivých vzpomínek a vyprávění. Některé příběhy nás dojmou i pobaví, připomenou vlastní dětství, mládí i různé zlomové životní etapy. Při čtení získáme mnohé originální podněty k zamyšlení nad smyslem víry, nad cestou naší církve. Budeme uvažovat o křesťanském Desateru, o smysluplnosti péče o duši a účtě k tomu, co nás přesahuje. Nalezneme inspiraci pro hlubší sebereflexi, hodnocení své vlastní životní pouti a porovnání své zkušenosti lidí víry s prožitky dalších praktikujících křesťanů.

Olga Nytrová
a Václav Strachota

(Řešení z minulého čísla: Sklizeň.)

Jana Krajčířiková

Autor kresby: Tomáš Altman

